

¡Gloria!

Títol original: *Gloria!* **Direcció:** Margherita Vicario **Guió:** Anita Rivaroli, Margherita Vicario
País: Itàlia **Durada:** 105 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Galathea Bellugi, Carlotta Gamba, Veronica Lucchesi, Maria Vittoria Dallasta... **Música:** Davide Pavanello, Margherita Vicario **Fotografia:** Gianluca Palma **Distribuïdora:** Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 17/01/2025

No recomanada per a menors de 12 anys, especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere

Doblada en espanyol / Versió original en italià, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Corre l'any 1800; el lloc, el Col·legi Sant Ignazio, un vell i decrèpit institut musical per a nenes, en algun lloc prop de Venècia. Aquí hi viu 'la Muda', una criada silenciosa i solitària, encarregada de les tasques més humils. Ningú sap que es diu Teresa; ningú sospita que té un talent extraordinari que li permet sentir l'harmonia de l'univers i remodelar la realitat a través de la música. (FilmAffinity)

CRÍTICA

23/02/2024 - BERLINALE 2024: L'encantador debut de l'actriu i música Margherita Vicario homenatja les dones compositores i els seus llegats perduts

Per a **Margherita Vicario**, el que podria haver començat com una excavació arqueològica en la història de les dones compositores (escassa, com podreu imaginar) es va convertir en una fresca i inspiradora pel·lícula debut que ara ha estat presentada com a candidata per a l'Os d'Or a la Berlinale d'aquest any. Veure l'actriu de televisió i música italiana fer el salt al cinema, i amb tanta confiança com ho fa amb **Gloria!**, realment és d'admirar; no pel fet que pot reunir un bon equip per ajudar, sinó gràcies al gran, gran cor de la pel·lícula, els batecs de la qual se sentien a cada fotograma.

Els albors del segle XIX, a principis de l'any 1800, en algun lloc de Venècia; aquí és on i quan té lloc **Gloria!** Tanmateix, la decisió d'ambientar la pel·lícula en un entorn poc definit encaixa bé amb la seva exploració d'una història poc conservada; està bé saber per endavant que qualsevol cosa és possible en el món d'època d'aquesta pel·lícula (exclusivament). Gran part d'això queda clar quan al començament ens arrossegueu cap a una simfonia de treball domèstic. En una seqüència electrificant, una treballadora domèstica anomenada Teresa (**Galathea Bellugi**) observa les tasques diàries realitzades per les dones de l'institut Sant'Ignazio (un orfenat, conservatori i convent, tot en un) com si fos música que conflueix en una peça singular. Tallar pastanagues, escombrar llambordes, raspar, sacsejar i rentar la roba es fonen en un tot melòdic en la ment de la Teresa, un testimoni del seu talent musical.

Al cor de Sant'Ignazio, totes les noies han nascut amb un do per a la música, però la Teresa pot sentir música en tot; i pot fer música amb tot. Des d'una branca buida que funciona com una flauta fins a l'extravagant prototip de piano que troba guardat al soterrani, pot fer que qualsevol instrument rendeixi a la seva voluntat, inexplicablement. Tanmateix, el seu do està protegit; tothom l'anomena "La Muda" i la tracta de manera irrespectuosa, fins que una nit en què la seva única il·luminació era la llum de les espelmes, tanca un acord amb un grup de músiques, quatre noies que formen part de l'orquestra del Mestre de Capella: la Lucia (**Carlotta Gamba**), que és el primer violí de Sant'Ignazio, i les seves amigues Prudenza (**Sara Mafodda**), Bettina (**Veronica Lucchesi**) i Marietta (**Maria Vittoria Dallasta**).

Desconfiades i simplement mal educades al principi, les noies van començar a encapritxar-se les unes de les altres, nit rere nit, tornant-se per tocar el piano, compondre i cantar. Per a sorpresa de ningú, la banda sonora original de la pel·lícula ha estat composta pel mateix Vicario i el seu col·laborador, el productor musical **DADE (Davide Pavanello)**, amb interpretacions tant clàssiques com contemporànies d'harmonies, cordes, tambors i cançons d'amor.

Aquestes escenes de rivalitat transformant-se en solidaritat i parentiu posen de manifest l'aptitud emocional del que es pot considerar, d'altra banda, un guió convencional: el ritme està bé, mentre que les baralles i les sospites de les quals aquestes noies aprenen a alliberar-se a poc a poc deixen pas a les forces creatives que són capaces d'arrasar el món. És cert que hi ha parts de **Gloria!** que semblen predictibles, ja que el guió està acuradament estructurat en seqüències de conflicte-resolució, amb trames secundàries que tenen a veure amb un fill il·legítim i els recels del Mestre de Capella; però, en conjunt, és una alegre oda a les innombrables dones compositores que han estat esborrades per la història.

I no només això: **Gloria!** gaudeix el màxim possible de l'empoderament dels seus personatges femenines com a dones fartes de la inutilitat de certs homes al poder, prou com per prendre cartes en l'assumpte; una encantadora aspiració i una forma de pura alegria per compartir amb les majors audiències en la pantalla més gran.

Savina Petkova - cineuropa.org